

МАЛАЙКА

Бях чувал от моряците за хубостта на малайките, но когато слязох на кея по разлюления трап и я видях, окичена с гирлянди от орхидеи, признах, че такава хубост не бях виждал!

Беше млада, съвсем млада, но вече жена и когато протегна към мене букетче орхидеи, ги поех като омагьосан. Гледах я в захлас и дори не се сетях да ѝ благодаря.

Момичето се смути и тръгна с танцуващи стъпки към група моряци. Никой не купи цветя и аз се сетих, че в изумлението си бях забравил да ѝ платя. Не попитах за цената, а извадих едра банкнота, защото според мене красотата няма цена. Подадох я, но тя само поклати глава – не я прие. Приблжих и я пхнах между гирляндите и тънката басмена рокля.

Не усетих как ръката ми се вдигна и тихо я погали по бузата. Погледна ме с широко отворени продълговати очи, с изненада и плаха радост, която трепна като пеперуда на устните ѝ.

Вървах замислен по кея към малкото пристанищно градче и си мислех колко ли още непознати неща ще видя и колко още съкровени тайни ще останат скрити завинаги. Чувствах с тъга, че всичката красота на земята не ще мога никога да видя.

Стана ми тъжно. Безкрайно тъжно. Защо живее човек толкова кратко, че не може да опознае поне света в който се е родил? Затворили сме се в сивата кутийка на ежедневието и смятаме, че светът започва и свършва там.

Виж това момиче! То беше красиво, по красиво от много европейки, но ще остане никому неизвестно на този див остров. А може да бъде прекрасна танцьорка или актриса... (Но не беше ли тя по своему артистка в чудния свят на цветята?)

Спрях и погледнах назад. Тя вървеше двайсетина крачки зад мен и също спря. Почаках, и като не дойде, бавно, за да не я изплаша, се върнах. Тя ме гледаше с такъв предан поглед, че чак се уплаших. Какво бе станало? Дали не сгреших, като я погалих? Тя може би не познаваше мъжка ласка, а аз не знаех тукашните обичаи. Може би това означаваше много за нея!

Попитах я за името. Не ми отговори, навярно не ме разбираше, но се усмихна мило и протегна към мен гирляндите, окачени на дългите ѝ мургави ръце. Не разбрах жеста, но поех ръцете ѝ и ги допях до пламналото си лице. Тя се усмихна с устни като нар.

Свали едната гирлянда и я сложи на рамото ми. Аз, изпаднал в ням възторг, окачих другата на дългата ѝ изящна шия. Не знаех тогава, че това е жест за взаимна обич и с трепет докоснах дългата ѝ черна коса, гладката като алабастр шия, рамото... Тя ме гледаше като вярно до смърт зверче, красиво и диво като всичко на този забравен от Бога остров.

През тези три дни вървеше непрестанно след мене. Щом погледнех през филистрина на каютата си, я виждах да чака на кея с орхидеи, които никой не купуваше.

За пръв път съжалих, че вече бях женен – у дома ме чакаше съпруга. Такава безпределна вяроност досега не бях срещал!

В деня на заминаването ни тя дойде с дребен, съсухрен старец, почернял от годините, който заломоти с опадалите си зъби на развален английски:

“Сто долара, моряк. Само сто долара...”

Отначало не разбрах какво точно искаше старецът – продаваше ли нещо? Момичето стоеше смутено до него, този път без гирляндите, а само с една орхидея в косите, свело главица като кокиче.

“Само сто долара и я вземи! Ще бъде добра за жена или слугиня...”

Стоях потресен. Бях чувал за тези неща, но никога не ми се беше случвало.

Бръкнах и извадих всичките пари, които имах в себе си и ги тикнах в ръцете на стареца. Той трескаво започна да ги брои.

“Окей, сър! Четирийсет и пет не са много, но вярвам, че ще се грижите добре за нея. Тя беше най-малката ми дъщеря и аз много я обичах....”

Защо говореше за нея в минало време старецът, дали защото не знаеше добре езика, или пък ... вече я бе отписал от живота си?

“Нека остане при тебе, старче. Тя е прекрасно момиче – намери й един добър момък! Купи й нещо с тези пари!... Не са много, но... Когато дойда отново, ще я видя...”

“Не, не, сър, тя е ваша и ще ви чака всеки ден тук, докато се върнете – всички малайки правят така, сър, когато мъжете им плават в океана...”

“Не трябва, старче! Пази я, тя е нежно цвете! Пази я, както се пази орхидея... А аз... Аз ще искам само, ако някого отново дойда, да я видя, да й се порадвам, както човек се радва на дете...”

Прегърнах момичето, което едва ли разбра какво се случи и изтичах нагоре по трапа. Корабът се откъсна от брега.

Още дълго плавах по океаните, но случаят не даде да пристанем отново на този остров, захвърлен като оазис сред океана, на онзи тих пристан с белия кей, където моята малка малайка може би още чака да се върна.

13.02.1984 г. Бургас.